

SILA V TEBE

IVETA KISSOVÁ

Iveta Kissová

SILA V TEBE

PROLÓG

Škriekavý spev jeho priateľky Leny mu drásal uši, ale nemienil ju utišovať. Oslavovali úspech. Prvé, zarobené peniaze za to, že sa narodil so zlatom v hrdle, ako mu zvykla vravieť.

Vedel, že toho vypila viac ako by sa na slušné a vychované dievča patrilo, ale nemienil ju brzdiť. Sám jej povedal, že si má dať aj za neho. Len netušil, že to vezme doslova a vyslope galón vodky s džúsom.

„Chci vzívať jak boha tvůj klín..." Kričala na plné hrdlo a pritom rukou zašmátrala po jeho stehne, až k jeho rozkroku.

Zasmial sa, venoval jej jeden beťár pohľad, sľubujúc jej, že s jeho "klínom" bude môcť robiť čokoľvek. Aj keď to skôr vyzeralo, že odpadne do postele a on ju bude musieť ráno kriesiť, ako bude mať silný poopičák.

„Je tu teplo, cítiš aké je tu teplo?" venovala mu trochu pozornosti a voľné triko, na jedno rameno, držiac medzi prstami, rytmicky naťahovala, aby si schladila alkoholom prehriate telo.

Len sa usmial a ďalej venoval pozornosť riadeniu. Bola poľadovica a on viedol domov dve dievčatá, ktoré mu úplne učarovali, každá iným spôsobom, ale výsledok bol vlastne rovnaký. Miloval ich.

Síce mu Lena niekedy dokázala poriadne žrať nervy, no stále to nemenilo nič na tom, že ju mal viac než rád.

Napríklad vo chvíli, keď otvorila okno a pustila tak dnu nočnú, októbrovú zimu, mal chuť pokrútiť tým jej pekným labutím krkom.

„Zlato, no tak, nie všetci sme vypili za liter vodky, jasné? Je mi dosť kosa, tak zatvor okno, kým ti neodmrznem a potom budeš môcť volať akurát pohotovosť, aby ma odmrazili," vtipkoval, no ona sa len zamračila, vystrčila hlavu von, ako bernardín s vyplazeným jazykom, a privretými viečkami chladila svoju rozpálenú hlavu.

Vzdychol si a poťahal ju za topík nad pupok. Zápal pľúc alebo mozgových blán nebolo to, čo jej chcel spôsobiť.

Pomrvila sa a venovala mu jeden zamračený pohľad a vrátila späť k chladeniu svojho dlhého jazyka.

„No tak, Lena, stiahni sa! Vzadu máme tvoju malú sestru, nechcem aby si nachladla ty a už vôbec nie ona. Vieš, že je náchylná na angíny!" Snažil sa jej vpratáť rozumy cez jej sestru.

No Lena bola príliš opitá, aby v jeho slovách proste našla skutočný význam.

„Tak mojej malej sestry sa ti zachcelo, ty zvrhlík."

Smial sa. Vedel, že by nikdy nežiarlila na svoju sestru.

Spokojne si vydýchol, keď nakoniec naozaj stiahla svoje telo späť na sedačku. Ako náhle sa okno vytiahlo hore, pridala na kúrení a dúfal, že už je dosť osviežená, on mal husiu kožu až na riti.

„Má len šesťnásť," pripomenul jej a venoval spiacemu dievčaťu krátky pohľad cez späťák.

„Áno, je to dieťa a deti nevedia toto..." Nechala vetu nedopovedanú a namiesto toho sa dala do práce, kedy ruky, trošku s porušenou motorikou, položila na vrch jeho riflej v snahe rozopnúť mu poklopec.

Ona snád' prišla o rozum.

„Lena, dopekla, prestaň! Čo si myslíš, že robíš? Potrebujem sa sústrediť na tú zmrznutú cestu. Drž svoje ruky ďalej od môjho vtáka."

„Však ty sa sústreď na cestu a ja sa sústreďím na môjho snakeho," vrnela stále sa snažiac rozopnúť mu zips.

Odzrazil jej ruku preč a zavrčal, tlačiac ju svojou za hrud' do operadla spolujazdca.

„Bože, čo bolo v tej vodke ? Si si niečo šľahla? Nie sme v prekliatej americkej sračke, zlato. Drž tie šikovné ruky ďalej od môjho tela, kým nezaparkujem."

„Ale no tak, nebud' posraný, bude to sranda."

Znova vrnela, rozopínajúc si pás, aby sa k nemu mohla lepšie dostať. Pochytila ho panika a on takmer hystericky zhúkol, kmitajúc pohľadom medzi ňou a cestou.

„Dopekla s tebou, keď si ožratá, Lena, okamžite si zapni ten vydrbaný pás! Hneď!" Tlačiac ju stále za hrudník po očku sledoval, ako si ho zapína so šomraním, že s ním nie je žiadna zábava.

Bol pevne rozhodnutý, že ona už v jeho prítomnosti chlontáť nebude. Nie, ona už nebude vôbec piť. Stáva sa z nej nezodpovedná hus.

„Kazíš srandu, mucko," sťažovala si a s odutou tvárou znova svojimi rukami šplhala po jeho stehnách. Bola tak prekliate blbá.

„Tvoja nezletilá sestra spí na zadnej sedačke. Čo keby si si svoju chuť hrať sa nechala na potom, keď zaparkujeme u teba doma a zatvoríme sa v tvojej izbe?"

Dúfal, že takýmto spôsobom ju presvedčí, no ona len zakrútila hlavou.

„No tak, bude to adrenalín, super vzrúšo..."

„Skôr super úchylné!" zavrčal.

Skutočne ho predstava, že sa Alana, vzadu na jeho sedačke, zobudí a bude vidieť temeno svojej sestry pri orálnej práci znechucovala. Striaslo ho a prehltol sladko kyslé sliny. Chúďa dieťa, následky až do konca života.

„Ale no tak, ved' už si veľký chlapec, to dieťa spí ako zabité. Ak by nie, už by tu hulákala. Ty vieš, že je to tak," dohovárala mu zbytočne a znova šmátrala po jeho zipse.

Dopekla s tou hlupaňou. Mal chuť ju vyhodit' z auta a vrátiť sa po ňu až po pól hodine, aby trošku vychladla.

Znova dlaňou prešla po jeho rozkroku a on zasýčal.

Ostré svetlo ho oslepilo a hluk kamiónovej húkačky naplnil ticho auta.

Dupol na brzdu, venujúc pohľad Lene, ktorá vyplašene vyvalila oči a otočila sa na svoju sestru.

„Má zapnutý pás?!" skríkol, keď mu bolo jasné, že sa z tohto bez nárazu nedostanú.

Odpovede sa nedočkal, auto sa dostalo z dráhy a cez zvodidlá sa rútilo do rokliny.

1. časť

KEĎ OTVORÍŠ OČI

Oblizol som si pery a nespokojne nakrčil tvár. Smrdelo to tu, nech som bol kdekoľvek, ako dezinfekcia a chcanky.

Tiché pohmkávanie ma však vytrhlo z úmyslu hrešiť na všetkých svätých a tak som otvoril oči, hľadajúc pôvodcu toho príjemného, upokojujúceho zvuku. Vedel som, že je to Alana, jej hlboký hlas, tak netypický pre jemnosť dievčaťa, bol vždy balzomom na moje nervy. Potreboval som ju vidieť.

Zvuk pneumatík kvíliacich o asfalt mi však rozdrásal nervy a ja som mal pocit, že sa mi snád' rozletí hlava. Krik Leny a Alany v tme, ktorú som videl, neschopný im pomôcť ma rozbil na kusy.

Túžil som si zovrieť hlavu v dlaniach no nešlo to. Moje ruky ležali bez pohybu vedľa mňa. Cítil som ich, no nedokázal prinútiť k spolupráci. Panika sa šírila mojim telom a chvel sa pod silou bolesti ktorá ma ochromila.

Pokusy pohnúť sa boli neúspešné a moje vnútro sa stiahlo. Áno, začínal som byť hysterický.

Hmkanie akejsi neznámej piesne sa pomaly približovalo a ja som takmer pretočil oči, ako som sa ju snažil už konečne zazrieť.

Na plafóne odpočívalo slnko s vlnkovými lúčmi, ktoré mi tam Alana namalovala ako symbol Boha Ra. Aby som mal v živote len slnečno a obchádzali ma tiene noci. Moje sladké zlatíčko.

Cítil som Leninu ruku, zvierajúcu látku mojich rifiel. Videl jej strach v očiach, keď sa predok auta skrčil a uväznil nás. Airbag sa jej otvoril a mňa pohltila bolesť.

Tiché pohmkávanie blízko mňa neprestávalo, zatiaľ čo ja som sa na posteli zmietal v bolestiach. Akoto, že si pospevuje? Čo nevidí moje telo, zviňajúce sa v mukách?

Ako bolo možné, že ona už bola úplne v poriadku a ja som stále ležal neschopný pohybu na lôžku?

Na svojej posteli?

Nemal by som byť v nemocnici?

Zvuk koliesok na plávačke ma vrátil do sveta, v ktorom som sa nachádzal a znova ma neúspešný pokus pohnúť sa potopil hlbšie do strachu a zúfalstva.

Niečo bolo špatne. Možno som bol v očistci. Čítal som o tom. Hriešne duše musia prejsť očistcom, kým dostanú povolenie prejsť nebeskou bránou. A možno som bol rovno vrhnutý do pekla. A toto bolo moje peklo, väzenie vlastného tela bez možnosti pohybu.

Pohybu!

Zhlboka som sa nadýchol, pripravený kričať, upozorniť na seba. No z mojich úst nevyšla ani hláska. Ani malé zachrchlanie, ktoré by mohli Alanu upozorniť na moju prítomnosť.

Kričal som, metal sebou, no uvedomoval som si, že moje telo je pokojné a jediné, čo som videl bolo slnko s vlnkovými lúčmi na plafóne.

Zvuk koliesok ustal a mohol som ich prítomnosť cítiť tesne pri svojom ramene, ako ma kov na diaľku pár centimetrov chladil.

A potom, bez varovania, sa nado mnou objavil anjel. Krásny, nežný, dokonalý so záplavou gaštanových vlín a očami farby mliečnej čokolády. Krásna, nežná, taká, ako som si pamätal a predsa tak iná.

Nevinnosť zostala len v jej očiach, tvár bola zrelá ako marhuľa v júli. Nepatrné detské zaoblenia tváre boli nemenne spomienkou a nado mnou sa skláňala dokonalá, mladá žena.

Kedy sa to stalo? Kde som bol? Ako je možné, že som to premeškal?

Ako mača, malou huňatou labkou, si ona chrptom ruky upravila prameň vlasov, ktorý jej však spadol späť do tváre. No môj svet sa zastavil na bode, keď mi tým malým, sladkým gestom odhalila dlhú jazvu. Ťahajúcu sa jej od takmer stredu čela až ku ľavému spánku. Bola hrubá, ružovkastá a cikcakovitá.

Stiahlo mi vnútro. Zohavil som anjela, trvale, svojou neschopnosťou. Za toto skončím v pekelnom ohni.

Ako bolo možné, že jej jazva vyzerala niekoľko mesiacov stará a usmievajúc mi odstraňovala vlasy z čela, zatiaľ čo ja som sa cítil pod psa, akoby ma prešiel parný valec?

Ako bolo možné, že vyzerala na dvadsať, keď ja som si ju pamätal ako šestnásťročnú maču? A kde je Lena? Je v poriadku? Hystéria mi zaplavila telo a nedovolila sa nadýchnuť.

Chcel som kričať, ziapať, no nemohol som nič. Len ležať a sledovať jemný úsmev na tvári dievčaťa.

„Ahoj, fešák," usmievala sa, neprestajne ma hľadiac po čele.

Spokojne som zatvoril oči a nechal, aby ma jej jemné ruky láskali. Vždy mala nado mnou tú zvláštnu moc odpútať moju pozornosť od riešeného problému.

„Prepáč, že som za tebou včera nebola, ale profka si myslí, že bude vtipné, ak ma pomaly zničí SOČ-kou o stupňoch imobility." Ťažký, skôr hraný, povzdych opustil jej pery a zašramotila niečím na malom kovovom vozíku.

Po chvíli som zbadal gél na holenie ktorým triasla. Pousmial som sa pre seba.

„Nie je to pena, Goldie, nemusíš s tým triasť."

Počkať, načo jej je gél na holenie? Aká sočka? Ved' chodila na hotelovú. Tam hádam nepotrebuje vedieť blbosti o imobilte.

„Predstav si, že tá mrcha mi normálne povedala, že ak chcem bonusové body budem musieť preukázať záujem. Akoby práca, ktorú vykonávam aj mimoškolské povinnosti nebola dosť, ako som ukázala svoj zápal pre vec. No pochopíš? Podľa mňa ma nemá rada, lebo keď sa nás na začiatku semestra pýtala, prečo sme sa rozhodli pre fyzioterapiu, modelky v mojej skupine zahlásili, že chcú pomáhať ľuďom, že ich to naplňa a dáva zmysel ich životu... Herečky. Ja som jej povedala, že potrebujem pomôcť svojmu kamarátovi, inak by som bola hotelierka. A už sa ti mračila. Asi sa jej nezdala moja sebecká odpoveď dosť epická pri tých ostatných. Rozumieš, oni chcú pomáhať húfne každému, mne záleží len na tebe. Asi je nasratá aj preto lebo som jej povedala, že je utajeným dieťaťom Adolfa a Evy.“

Musel som sa smiať, Alana bola ten typ, čo povedala každému čo si myslí, nech už je to ktokoľvek.

Sledoval som, ako si na prsty naniesla trochu zeleného gélu a potom ho ešte pedantne asi dve minúty delila na rovnaké časti. Bavila ma, bola tak vtipná. Presne taká, ako som si pamätal.

„Zohnala som ti tvoju obľúbenú, je dosť ťažké ju po takom čase splasiť, ale spolužiačka má rodinu v Rakúsku a predstav si, vrela som jej, že máš obľúbenú značku a ona mi ten gél fakt zohnala. Nie, nerob si starosti, to máš na narodeniny.“ Bola to stále taká papuľa ako som si pamätal a z nevysvetliteľného dôvodu sa mi začali v očiach tvoriť slzy.

Poslednýkrát skontrolovala, či má gél presne rozdelený na dve polovice a potom priložila ruky na moju tvár z oboch strán a pomalými krúživými pohybmi mi ho rozpenila na tvári.

Ona ma snád' ide holiť? Zbláznila sa? Dokážem sa oholiť sám a navyše mám na tvári vždy veľa práce, nechcel som, aby mi pokazila kotletky a ani briadku okolo úst.

Chcel som vyjadriť protest, no nedalo sa. Moje telo bolo stokilovým balvanom a nech som sa snažil akokoľvek, nedokázal som sa ani pohnúť.

A ona sa usmievala, štebotala a prstami jemne natáhovala pokožku na tvári.

Zvuk žiletky na mojej pokožke mi naháňal husiu kožu. Stačilo tak málo a mohol som mať krátko pred smrťou.

Aj keď by to asi bolo lepšie. Nemohol som nič, len sledovať jej ružovú špičku jazyka, ktorú uväznila v kútiku úst medzi perami pri tom, ako pomaly holila moju tvár.

Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomil, že sa snaží neporušiť briadku okolo úst. Moja sladká, ona bola tak starostlivá.

A potom ma to napadlo.

A ja som na ňu žmurkol oboma očami. Venovala mi krátky pohľad a znova sa vrátila k práci.

A ja som na ňu znova žmurkol.

Položila žiletku a trošku sa ku mne naklonila.

„Bolia ťa oči?“ Skúmala moju tvár.

Dve žmurknutia "NIE".

Zamračila sa, približujúc tvár ešte bližšie a prstom mi jemne odtiahla spodné viečko.

„Poviem ujovi Ferovi, nech ťa vezme k očnému. Bola by škoda, ak by sa tie krásne oči zapálili.“

Usmial som sa. Mala pravdu, to by bola.

Jedno žmurknutie "ÁNO".

„Doholím ťa a pôjdem.“ Dve žmurknutia "NIE".

„No tak Goldie, spomeň si. Pamätáš ten film, motýľ a skafander, no tak, prosím. Pamätáš, ako sme ho spolu pozerali a Lena sa

hnevala, lebo ju také depkáče nikdy nebrali a my sme si to vychutnali, keď odišla urazená do svojej izby a konečne nik nešomral?"

Hľadela na mňa, stále sústredená na moje oči. Potreboval som, aby so mnou hovorila, no ona mlčala. Vzala žiletku do rúk a znova sa pustila do práce.

Nechal som ju, aby prstíkmi naťahovala moju kožu, nie že by som mal inú možnosť.

„Dúfam, že to nebude vážne, nechcem aby sa ti pohoršilo. Ak by sa ti zapálili oči, zbláznila by som sa, sú jediné pojiťko s tebou.“

Jedno žmurknutie "ÁNO".

Dopekla, áno, Goldie, tak sa už kukni, pochop.

„Ťahám ťa tou žiletkou? Mám ju radšej vymeniť?"

Dve žmurknutia "NIE".

„Stef? Ty ma vnímaš?" Jedno žmurknutie "Áno!" Kurva, áno!

Moje šikovné dievča.

„Oh Bože, oh Bože, Stef," opakovala do kola, cúvajúc odo mňa a potom sa ku mne pomaly vrátila, vždy o dva kroky. Prišlo mi to vtipné, hotová mazúrka do kelu.

V očiach sa jej vytvorili slzy a držali sa pod spodným viečkom. Stačilo jedno žmurknutie.

A ona žmurkla a v tej istej chvíli ako sa z jej očí vyvalili prvé slzy bola pri mne a objímala svojím malým telom to moje.

Cítil som jej ruky, ako sa spojili na mojich lopatkách a šokom znova zalapal po dychu. Ako? Čo sa, dopekla, stalo?

Alana bola malé dievča, útle, s výškou stopäťdesiatšesťdesiat centimetrov. Ja som bol pri nej obor. Dvadsať jedna ročný chalan a s výškou stodeväťdesiat centimetrov a deväťdesiatimi piatimi kilami, nebolo možné, aby ma celého objala.

Pamätal som si, keď sme sa objímali, mala problém občiahnuť ma okolo hrudníka, nie to ešte okolo ramien.

„Si späť," šepkala mi do krku a jej horúce slzy ma štekli, zatekajúce mi pod golier trička. „Musím ísť za tetou!" vykríkla a rozbehla sa von z mojej izby.

A ja som za ňou nemo kričal meno, ktoré som jej dal, tak sladké, ako bola ona sama.

Moja Goldie.

„Ešte raz mi povedz zlato a ja ťa zmrzačím, Stef, rozumieš?" Nervačila sa na mňa a ja som sa zabával. Schmatol som ju a strčil si jej hlavu pod pazuchu, aby som mohol jej dlhé, hnedé vlasy rozstrapatiť dlaňou.

Šila sebou a rukami ma capkala po tých mojich, ako sa snažila z môjho zovretia vykrútiť. Nemala však šancu, krpec malý.

„Tak budeš Goldie." Stiahol som ju do svojho zovretia a spustil sa s ňou na mäkký koberec v mojej izbe.

„To je čo? Ved' to ani nie je existujúce slovo," frflala, uvelebujúc sa v mojom náručí, opretá chrbtom o moje brucho.

„Je a ja ti to teraz hneď vysvetlím," šepol som jej do vlasov popritom, ako som jej ich jemne rozčesával prstami.

„Och, Bože, buď pri mne," podpichla ma a ani sa nesnažila skryť výsmech.

Tá malá potvora.

„No, amerikáni majú mená ako Pepper, Paech, Honny, Hunter, April, pre Boha. Tak ja budem mať svoju Goldie, nie je to prezývka "zlatko", je to tvoje druhé krstné meno. Od teraz si Alana Goldie Weltlerová." Otočil som si ju k sebe, strčil si palec do úst a rýchlo jej ním urobil na čele vodorovnú čiaru ako Simbovi ich opičí šaman.

„Fúj, ty si taký debil, Števo," šomrala, trúc si dlaňou vlhké miesto na čele.

Len som sa smial lebo napriek mračeniu, v jej očiach to boli iskry smiechu. Poznal som ju.

Dupot nôh pripomínal skôr stádo nosorožcov ako moju nežnú matku, keď vtrhla do izby a vrhla sa na mňa ako dieťa na darčeky.

„Chlapček, môj malý chlapček," šepkala do kola, ískala ma vo vlasoch s pritlačenou tvárou na tej mojej.

Malý som so svojou takmer dvojmetrovou výškou rozhodne nebol. A určite som z toho všetkého, čo sa dialo nebol práve odviazaný.

Skutočne som nerozumel, prečo sú z toho všetci tak happy. Zo skutočnosti, že som vážnom vo svojom vlastnom tele, bez akejkoľvek možnosti čohokoľvek, okrem premýšľania...

Nemohol som dokonca ani objat' vlastnú matku a sľúbiť jej, že bude všetko v poriadku.

Samozrejme, že by som klamal. Bol som paródia na muža.... ale to až neskôr...

A zrazu tam bol otec, ťahal ju preč so slovami, že ma rozpučí. Čo bolo prvé ponižujúce, čo som na svoju osobu postrehol z jeho úst.

Nie, nebol to úmysel. Otec síce nebol práve nadšený, že zo syna bude mať muzikanta, teda mal mať...

Ale naučili sme sa rešpektovať jeden druhého vo chvíli, keď prišiel na to, že to nie je jeden z mojich výstrelkov a že aj tých bolo viac než dosť.

Áno, matka ma v skutočnosti mohla rozpučiť. Moje kosti držali po kope už len šľachy a koža tesne natiahnutá na nich. Po „chlapovi ako hora" nezostalo nič, ani pamiatka. Možno iba tá chorobná veľkosť skrúteného tela pre skrátenie už spomínaných šliach a svalov.

No a potom, keď sa otcovi podarilo zo mňa strhnúť matku a ja som sa zhlboka nadýchol som oľutoval, že matka nebojovala viac. Otec "chlap ako hora" mal v očiach slzy a tuho ma objal, on. Nebol

tým maznajúcim typom, nikdy. A vidieť ho plakať? Neplakal ani pred rokom na pohrebe svojej matky.

Asi pred rokom... cítil som, že to bude viac času, Alana bola totiž krásna mladá žena, nie malá žabka, hopkajúca okolo mňa. Aj keď to s tým hopkaním sa nezmenilo. „Úsmev“ iba v mysli.

Utreľ si slzy a zahanbene sa usmial. Fakt vrchol kultúrneho vyžitia vidieť otca smokliť šťastím.

Stále som však nepobral ich prešťastnenosť v tejto mizérií, v ktorej som bol a ktorá im zjavne unikala. Alebo ju totálne maxi ultra ignorovali.

A potom prišla ďalšia trápna chvíľa v podobe ticha, keď matka s rukami pritisnutými ako k modlitbe stála pri posteli s doznievajúcim happy smokling a otec ju držal okolo ramien, tiež celý bez seba.

Ale nevraveli nič. Len sa škerili, oči lesklé, mierne začervenané. A ja? Ležiaci bez pohybu, celý umazaný penou na holenie aj na miestach na tvári, kam sa nenanášala. Nie, za žiadnych okolností.

A tak sme tam boli. Všetci so zaschýnajúcou penou na lícach a nosoch. A hľadeli na seba. Alana bolo niekde pri mojej hlave, cítil som jej prítomnosť. Mal som byť šťastný. Bol som späť, nech som už bol kdekod'vek a akod'vek dlho.

Skutočnosť? Bol som frustrovaný, zdeptaný a vystrašený. Nevedomosť oslobodzuje. Skutočne.

Zobudiť sa a stratiť schopnosť existovať ako ktorýkoľvek iný? Ako pred tým? Skutočne by som sa mal cítiť spokojný pre veci, skutočnosť, ktorá mi pomaly dochádzala. Pre činnosti, ktoré už nikdy nebudem robiť a ja si ich budem pamätať z čias, keď som ich robil?

Nie, mal som zostať mimo. Možno by pochopili a sami ma vzali niekam, kde je povolené zabiť trpiaceho blízkeho.

Asistovaná samovražda, aspoň tak sa tomu vravelo, aj keď to by bola skôr zákonom povolená vražda, nie? Keď som normálne existoval. Teda v rámci možností...

„Tak fajn!“ vyhrkol otec a mnou myklo (obrazne, samozrejme). „Pod', zlato, necháme Ali nech nám z neho urobí fešáka a my zatiaľ dohodneme vyšetrenia u nášho neurológa.“

No ma podrž, to znelo tak zbohatlícky „dohodneme si vyšetrenia u NÁŠHO neurológa“.

Jej usmievavá tvár sa objavila pri mne a znova mi prehrabla vlasy.

„Isto máš veľa otázok,“ šepla, utierajúc mi z čela, krku, nosa a viečok penu.

Jedno žmurknutie "ÁNO".

Vstala a po chvíli sa vrátila s mojím notovým zošitom.

Ach, to boli časy, keď som profesora nasieral, odmietaním prepisovania Bacha a tvoril si sám svoju hudbu... Ach, začínalo mi byť pekne mizerne.

„*Tak nemysli!*“ To bolo prvýkrát, čo som sám na seba prehovoril a nie posledný.

„Neboj, nejdem ti ho kaličiť, mám v ňom zastrčený hárok s otázkami, ktoré by ťa mohli zaujímať. Vypisovali sme ich spolu, krátko potom, čo ťa doniesli z nemocnice. Pamätáš si niečo z času keď si spal?“ Jej hlboký, zamatový hlas ma ukolísaval, bol tak dokonale upokojujúci.

Mohla by robiť tie cédečky na relax. Namiesto vlín, zvuku pralesa, by tam predčítavala trebárs aj stav na burze, stále by to bolo dokonalé.

Dve žmurknutia "NIE".

„Znamená to áno alebo nie?“

„*Na toto ti neviem odpovedať.*“

„ Tak jedno žmurknutie bude áno,“ nakázala nežne.

Jedno žmurknutie "Áno".

„Takže si nepamätáš nič.“

Dve žmurknutia "NIE".

„Takže nie.“ Jej hlas smutný a sklamaný.

„Prejdeme k otázkam, nebude vadiť, ak ťa pri tom budem holiť?“

Dve žmurknutia „NIE“.

„Je super s tebou kecať, vystískala by som ťa, ale myslím, že si už na dnes vymačkaný viac než dost, ešte by si si na taký komfort zvykol.“ Smiech v jej očiach ma rozohrial. Miloval som jej iskry v očiach.

„Prvá otázka: Čo sa vlastne stalo. Myslím, že ak si aj pamätáš, nepamätáš si všetko, tak no... keď moja sestra po tebe prestala šplhať, pre jej bielu, nenásytnú pečeň, skončili sme v priepasti. Nepozerať tak, nespala som. Kričala na celé auto, že sa chce modliť k tvojmu... no, proste ty, ako veriaci, si ju mal zahriaknuť. Je to rúhanie voči nášmu stvoriteľovi.“

Usmial som sa.

Samozrejme, aby ma ona nepoučovala a nekarhala.

Nebolo to však len Lenou. Napríklad moja neschopnosť, šmykl'avá cesta, kamión, ktorý sa dostal do nášho jazdného pruhu, pre už spomínanú cestu.

Viac faktorov, ktoré spôsobili katastrofu. Nie je to len Lenou. Je dosť možné, že by sme tak skončili tak či tak.

„Ja a Lena sme dopadli v podstate dobre. Iba vďaka tebe. Si neuveriteľný človek, Stef.“

„Samozrejme, skoro som vás zabil, som jednotka v obore.“

„Odpusť si ten pohľad, je to tak. Vieš, ty si to vytočil na seba. Pud sebazáchovy núti vodiča vytočiť to od seba, aby náraz schytil spolujazdec. No ty si to vytočil, aby kamión narazil do tvojej strany. Bolo to hrdinské a nesebecké.“ Bola zo mňa na mätko.

Vždy bola krpec sladký.

„Mala som rozbitú hlavu, pár zlomenín. Lena, tá mrcha, dopadla najlepšie. Pomliaždené rebrá a dotlčená.“ Mračila sa na svoju tvár pri holení. A mne bolo ľúto jej slov.

Ona a Lena mali dobrý vzťah, sem-tam súrodenecká hádka, ale inak to klapalo. Jedna pre druhú by skočili do plameňov.

Teraz mala Alana v hlase toľko nenávisti a odporu, až mi zhorkli sliny v ústach.

Nemohol som ju ani napomenúť, že by nemala byť na svoju sestru zlá. Bol som k ničomu, ale to bol len začiatok celej "na hovno chlap" veci.

„A ty si to schytil najviac, tvoj airbag sa neotvoril.“ Klasika, samozrejme, že môj airbag sa neotvorí.

Nie, nikdy by som to neželal ani jednej z mojich dievčat.

Len tá irónia celej situácie horko pobavila.

Tichý povzdych opustil jej pery a ja som na nich visel, trpnuci, čo mi povie.

„Bol si dlho v umelom spánku, no bol si trošku ako Ráž. Pamätáš si, po havárke na motorke?“

Samozrejme, boli toho plné médiá, vravelo sa, že mu trčal mozog z hlavy a museli mu držať hlavu v dákom vákuu, či v čom. Bléé, nepekné celé.

„No a potom, keď ťa zobudili, si sa neprebral.“ V očiach sa jej objavili slzy a ja som s ňou chcel zatriať, lebo už nemusela plakať a bol som nedočkavý vyvrcholenia príbehu. Môjho príbehu, ich príbehy pokračovali.

„Bol si mimo, no... v októbri by to bolo päť rokov. Je jún,“ šepla dodatočne.

„Päť rokov? Si zo mňa robíš srandu, že? Päť rokov?“

A vtedy mi to došlo, Lena už dávno nie je moja, Alana je dospelá žena, nie moje malé zlatíčko. A ja som takmer tridsiatnik,

neschopný si vytriet' vlastný zadok a ešte k tomu stále žijúci u matky, nevyštudovaný, odpísaný, nanič hodný. Zát'až pre všetkých.
Paráda.

2. časť

KEĎ JE REALITA NOČNOU MOROU A SEN VYTÚŽENÝM VYKÚPENÍM

Bol to týždeň od môjho z mŕtvych vstania. Bol to týždeň od času, keď mi nevedomosť skrývala moje skutočné váľanie sa vo vlastných hovných. DOSLOVA!

Môj deň sa rozdelil na dve časti: Čas bez nej a potom čas s ňou. Neboli však rovnomerne a spravodlivo rozdelené.

Čas bez nej bol zmesou poníženia, depkovania, smútku, frustrácie, premýšľaní o samovražde, ktorá nebola, samozrejme, reálna.

Bol som väzňom v tele. Nebola možnosť ako si ublížiť.

V podstate by som mal deň podeliť na tri časti. Ale to by bolo plno špiny, fekálií, smradu, hanby a zúfalstva.

Vyzeral by asi takto: čas bez nej, čas s ňou a znova dlhý čas bez nej.

Bez Goldie.

Čas bez nej bol skúškou mojej vnútornej sily. Skúšal ma ako dlho vydržím neplakať.

Samozrejme, som bol dajaký chlap a predstava, že by ma videli uplakaného ma kopala do brucha ocel'ovou špičkou.

Ale vždy som mal na mále a vedel som, že raz sa to proste prelomí a ja budem plakať. Budem pristihnutý. Aj napriek tomu,

že som si dokola opakoval, že nemôžem plakať, lebo si ani tie vydrbané slzy nebudem vedieť sám utrieť.

Môj svet bol zložený z činností, ktoré som nedokázal, nemohol a nezvládal ovplyvniť. Čo bolo vlastne celkom vtipné, lebo som ich pred tým robil bez toho, aby som si uvedomoval, aký pocit voľnosti mi prinášajú.

Napríklad ráno, keď sa rozhodujete, či je čas vstať alebo ešte poleňošíte v posteli. Váľate sa v nej, ťaháte si prikrývku až k tvári a príde vám v čase rozhodovania tak neuveriteľne mäkká.

Mäkkšia, ako keď ste si do nej večer líhali.

Tak toto bolo len spomienkou. Jednou z vecí, ktorá mi pripomínala len čriepky mojej samostatnosti.

Teraz som bol vytrhnutý zo sna o šiestej ráno, dost' na chuja čas, keďže som nedokázal zaspáť a zaspával s vychádzajúcim slnkom. Ale ja som už nemal schopnosť rozhodovať o ničom.

A tak som bol vždy s prvým, vtáčím spevom prebudенý pre lieky, ktoré mi museli v mažiariku rozdrviť na prach a potom ich vmiešať do malého množstva čaju, servírovanom po lyžičkách, aby som ich mohol prehltnúť.

Pôvodne to bola striekačka, ale tú som po tom, ako som zvládol otáčať hlavou, razantne odmietal. Nie som, kurva, decko! Pekne lyžičku, poprosím.

Ďalším bodom bola ranná hygiena, tá časť bola väčšinou tá osudová chvíľa, kedy som zvažoval, ako sa môže zabiť absolútne imobilný človek.

Samozrejme by si človek mohol povedať: Čo tak stresuješ, kámo, je to tvoja matka, robila to nespočetne veľakrát!

Ale to som mal meter od zeme a nebol som dospelý muž a hlavne moja riť nebola chlpatá a ani iné veci nevyzerali tak ako teraz.

Predstava môjho penisu ma vždy počas posledného týždňa rozzúrila. Bol som metrosexuál a nehanbil som sa za to.

Bolo dvadsiate prvé storočie. Čas chlpatých pazúch a rozkrokov bol dávno pase a chlapi, čo to ešte stále nepochopili boli odporne prasce. Bol to predsa základ hygieny dospelého muža.

Teraz, po piatich rokoch, som musel byť ako homosapiens alebo rovno orangutan. Môj chlpatý, v plienke upotený, šourek musel byť lahodou pre čuchové receptory (horký smiech).

A taktiež skutočnosť, že som neovládal tú hnusnú vec, čo raz zješ zákonite musí von.

Bolo to trápne. Červenal som sa a chcel umrieť.

Moja matka sa tvárila "som okej, chlapče" a asi aj bola, aj keď mi do očí po "očiste" nikdy nepozrela.

Myslím, že to bolo skôr pre môj pocit trápnosti. Nechcela ma ponížiť ešte viac, aj keď, buďme k sebe úprimní... Viac to skutočne nešlo.

Ďalší bod pri ktorom som nemal už nad sebou žiadnu moc.

Čo by som dal za ráno, aké bývalo pred tým. Káva so sebou na hajzlík, Maxim na čítanie a štyridsať minút kvalitného, ničím nerušeného vyprázdňovania sa s cigaretkou v jednej ruke a v druhej sexy dievčatá, čo nikomu neprezradia, že aj ja pri rannej toalete prdím.

Ach, chcel som to späť, tak hrozne. Dal by som život za vedomé kadenie.

A potom ranný kúpeľ, to bol čas, kedy som bol vd'ačný svojím rodičom a zároveň sa hanbil ako panna pred prvým sexom.

Ale bol to aj čas, keď som si mohol nad svojou skurvenou situáciu poplakať.

Mal som super stoličku, kam ma proste pripútali a teplá sprcha (potom čo ju otec nastavil) mi siahala akurát k tvári v sede a ja

som k nej vždy nastavil tvár a voda sa zmiesila so slzami. Nik nič nevedel, nič nevidel.

Len ja sám pred sebou som sa mohol za tie slzy hanbiť. Zatiaľ čo ma otec s bratom drhli alebo len otec alebo matka s otcom...

Ak použijete matematickú rovnicu vyjde vám koľko možných zoskupení viete vytvoriť pri mojom kúpeľi.

Hanbil som sa. A to bol ďalší bod nad ktorým som nemal moc.

Sprcha s uvoľnením ranného stoporenia. Tiež pase.

Bol tu chalan, ktorý si nechal vravieť Bob, čo bolo otrasné. Ešte otrasnejšie, ako keď mne niekto povedal Ičo. Ale keď prišiel, bolo to trochu živšie.

Bol niečo ako ošetrovateľ. V skutočnosti mi aj povedal kto je a od čoho ho mám, no nejako som ho nevnímal.

Bol som sústredený na jeho malú hlavu medzi veľkými, namakanými ramenami a smiešne tvarovanou lebkou. Zábavou nad ním som si krátil dlhé chvíle jeho ošetrovania mojich intímnych partií, v ktorých som mal permanentný katéter.

Pre nezasvätených do tajov odvádzania moču z mechúra bez vášho vedomia, je to hadica, hrubá asi ako ženský malíček, ktorú vám zavedú hlboko do... Pre svoje zabavenie v tichu som si to nazval plastom prešpikovaný kokot. Skratka ktorú totiž Boris používal bola PK. No nezasmej sa.

Tá hadica bola takmer neobmedzujúca. Kým neprišiel dvakrát do týždňa, vytiahnuť starú a zaviesť novú, ani som si ju neuvedomoval. Vyťahovanie bolo kurevsky nepríjemné. Štípalo a pálilo to, akoby som si ho sám dobrovoľne posolil.

Zavádzanie mi zakaždým vohnalo do očí slzy. Ten bastard mal jediné šťastie, že som si nedokázal ani poškrabať nos. Inak by bol bez zubov behom sekundy.

Najponížujúcejšie bolo, keď mi sáčok, ktorý bol súčasťou výbavy permanentného katétra, vypúšťala Alana.

Párkrát sa to stalo, keďže ten sáčok má obsah asi liter a pól. Aspoň odhadom, čo som ho videl, a to sa raz-dva naplní, keď dodržiavate pitný režim.

To bola jedna z tých chvíľ, keď som chcel umrieť. Keď sa anjel skláňal niekde pri nohách mojej postele, z ktorého visel sáčok plný môjho smradľavého, liekmi prepchatého moču a ona ho musela vypúšťať do podložnej misy na to určenej.

Ale inak Bob priniesol super naládu. Napríklad mi rozprával o športových podujatiach. Ako bol futbal, hokej a basketbal. A ja som ho počúval, nikdy som nebol športový maniak. Skôr som šport robil ako ho sledoval.

Ale aspoň nebolo ticho. Moji rodičia boli pri mne ako keby som sa mal každou chvíľou rozpadnúť. Jemné, roztrasené úsmevy s pohľadom plným ľútosťou, smútku, neistoty, ako ku mne pristupovať.

On bol osvieženie, rozprával sa so mnou, rozprával o sebe a plánoval spoločné pivo, keď sa postavím na nohy a taktiež, samozrejme, ženské. Tú tému miloval a bol som presvedčený, že aj napriek jeho smiešne tvarovanej hlave, vďaka ramenám a telu mal každú, na ktorú vyceril svoje biele zuby.

Áno, hovorila zo mňa záviť.

Boli časy, keď som bol super sexoš. Keď som prišiel na plaváreň dať si pár dĺžok, dievčatá slintali, Lena zúrila a ja som sa zabával.

Mal som svaly, super lesklé, zdravé vlasy a biele zuby, od ktorých sa odrážali slnečné lúče... No dobre, nie tak celkom... Ale bol som borec.

Teraz som bol poskladaná kostra súca do kabinetu.

Samozrejme, nemôžem zabudnúť jedlo: Raňajky, obed, večera v hroznom rozmixovanom stave boli katastrofa pre moju vrodenu chuť trhať mäso a zašpiniť si ním ruky.

Pekne opečené rebierka s vareným zemiakom a kyslou uhorkou, to bol nedeľný obed, ktorý som nikdy neodmietol ani v utorok alebo stredu, alebo každý deň.

Teraz som mal ako malé batol'a len kašičky. Samozrejme, dôvodom bola aj hadica v mojom krku, cez ktorú do mňa posledných päť rokov pchali jedlo, teda skôr hustejšie tekutiny.

Po jej vytiahnutí som mal problém so slinami a žuvanie bolo nad ľudské sily.

A potom svetlo, prichádzajúce v podobe dievčaťa v športovej mikine s kapucňou a vypasovaných rifiel' a keciek s pestrofarebnými šnúrkami.

A svet bol krajší.

Depresie odplávali do riti, odkiaľ prišli. A ona si sadla na kraj mojej postele. Bozkala ma na čelo, udržiujúc vlasy z môjho čela svojou dlaňou preč.

Svet bol nádherný.

Lebo jej pohľad bol čistý. Hľadela na mňa ako pred tým. Žiadna stopa bolesti, ľútosti ani trápnosti, keď sa stretla s mojím trošku bez mimickým úškl'abkom.

Ešte som celkom svoj výraz tváre neovládal a po vraj bdelej kóme (aj keď skutočne nechápem, prečo bdelá, keď som bol úplne mimo) ešte chvíľu potrvá, kým nebudem vyzerat' ako mentálne retardované dieťa s obrnou.

To mi povedal môj brat.

Nie, nehneval som sa na neho. Bolo fajn trochu tvrdej reality a úprimnosti. Kvitoval som mu to, neťahal mi medové sračky pod nosom a ja som vedel, ako asi vyzerám.

Videl som pár reportáži s ľuďmi s postihnutím a taktiež po bdelej kóme. Nikdy ma však nenapadlo, že sa to stane mne.

„Úbožiak!“ Bolo jediné, čo som povedal, keď som pred rokmi videl mladého chlapca v bdelej kóme. Jeho tvár bola